

Arrest

nr. 58 689 van 28 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 augustus 2009 en hebben zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op respectievelijk 1 en 4 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 30 april 2010 en op 13 december 2010.

1.3. Op 14 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 14 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeuner afkomstig uit Pristina en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met I.(...) F.(...) (O.V 6.407.607). Samen hebben jullie één zoon, R.(...). Tijdens het gewapende conflict in Kosovo vertrok u samen met uw ouders, A.(...) F.(...) en A.(...) D.(...) (O.V 6.318.859), en één van uw zussen naar Italië waar jullie allen een verblijfsvergunning kregen. In 2007 vertrok u met uw familie naar Frankrijk, waar u asiel aanvraagde. Jullie werden allen teruggestuurd naar Italië. Hierop besloten u en uw familieleden terug te keren naar Kosovo. Onderweg naar Kosovo verbleef u kort in Belgrado (Servië), waar u uw huidige partner leerde kennen en jullie onmiddellijk traditioneel huwden. Uw partner vergezelde u en uw familieleden naar Kosovo. Daar aangekomen bleek uw ouderlijke woonst vernield te zijn. Jullie kregen hierop hulp van mensen die jullie eten en een tent gaven in een kamp te Plemetin. De eerste nacht in Kosovo verliep rustig. De tweede nacht werden u en uw familie aangevallen door gewapende Albanezen die u en uw familie sloegen. Jullie vluchtten allen samen naar het station in Obilic. Daar aangekomen stapte uw vader naar een hulpverlener die op straat stond, vergezeld van een Albanese tolk. De Albanese tolk schold uw vader uit en bedreigde hem. Daarop ging uw vader alleen ergens anders klacht indienen maar toen hij terugkwam zei hij dat jullie niet in Kosovo konden blijven. Jullie vertrokken naar Belgrado waar jullie een aantal maanden hebben verbleven in een zelfgebouwde barak. Jullie kenden geen problemen in Servië doch omwille van de slechte levensomstandigheden besloten jullie Servië te verlaten. In augustus 2009 verliet u Servië. Op 12 augustus 2009 kwam u in België aan, alwaar u dezelfde dag nog asiel heeft aangevraagd. U bent in het bezit van een Servisch nationaliteitsbewijs uitgereikt op 15 april 2008, een geboorteakte uitgereikt op 15 april 2008 en een vervallen Servisch paspoort uitgereikt op 15 juni 2006 door de Servische ambassade te Milaan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw vader, F.(...) A.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u, samen met uw gezin, Kosovo in 1999 te hebben verlaten omwille van het uitbreken van het gewapende conflict. Toen jullie tien jaar later terugkeerden naar Kosovo, met de bedoeling daar een nieuw leven op te bouwen, zouden jullie de tweede nacht van jullie verblijf in een tentenkamp in Plemetin aangevallen zijn door onbekende etnische Albanezen. Toen u klacht wou indienen werd u uitgescholden door een Albanese tolk waarop u Kosovo een tweede keer verliet. De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident wordt echter ondermijnd door een aantal discrepanties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw overige familieleden, m.n uw echtgenote A.(...) D.(...), uw zoon A.(...) E.(...) en uw schoondochter I.(...) F.(...). Zo verklaarde u, dat de Albanezen, die binnenvielen in de tent, u bewusteloos sloegen. Uw echtgenote slaagde erin te vluchten en u bleef bewusteloos achter in de tent (gehoor CGVS II p. 3). Uw zoon E.(...) verklaarde echter dat, nadat de Albanezen de tent hadden verlaten, jullie allen samen – m.n. u, uw echtgenote, uw dochter, uw zoon en zijn echtgenote – zijn weggevlucht uit de tent (gehoor CGVS II E.(...) p. 5). Voorts legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal Albanezen die de tent binnenvielen. Zo verklaarde u eerst dat u maar drie personen heeft gezien die u aanvielen. De Albanezen waren in groep en buiten stonden er nog (gehoor CGVS I p. 9). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er zeker vier personen u belaagd hebben. Mogelijks meer maar aangezien er geen elektriciteit was heeft u het niet goed kunnen zien (gehoor CGVS II p. 3). Uw zoon beweerde dat er drie Albanezen de tent zijn binnengekomen (gehoor CGVS II zoon E.(...) p. 5). Uw schoondochter stelde eerst dat er drie personen de tent waren binnengekomen, maar wijzigde direct haar verklaringen en verklaarde daarna meermaals dat er tien Albanezen de tent zijn binnengedrongen (gehoor CGVS II schoondochter F.(...) p. 4).

Voorts zei u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u klacht ging indienen bij een zwarte Amerikaan die vergezeld was van een Albanese tolk (gehoor CGVS I p. 10). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u klacht ging indienen bij personen van Eulex. U verklaarde dat u hun nationaliteit niet wist maar dat het mogelijks Fransmannen waren. Nadat u gevraagd werd deze personen te beschrijven verklaarde u dat het twee mannen waren, allebei blank (gehoor CGVS II p. 4-5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijzigde u opnieuw uw verklaringen en verklaarde u plots dat de personen waarbij u klacht ging indienen, vier personen waren in een jeep. De twee personen vooraan in de wagen waren blank, achteraan zat een blanke en een zwarte persoon (gehoor CGVS II p. 5). Uw echtgenote daarentegen verklaarde tijdens haar eerste gehoor dat de enige agenten die jullie ontmoet hebben Albanezen waren (gehoor CGVS I echtgenote p. 6-7). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde ze dat er aan het station drie politieagenten stonden, die een Albanese tolk ter beschikking hadden. Jullie zouden over jullie problemen hebben verteld waarop de tolk op haar hoofd en op het hoofd van uw schoondochter sloeg. Zij kon zich niet herinneren of de agenten met de auto, met de fiets of te voet waren (gehoor CGVS II echtgenote p. 3). Uw zoon E.(...) gaf nog een andere verklaring. Hij verklaarde dat er een hulpverlener op straat liep met een tolk naast zich. U zou ernaartoe zijn gestapt terwijl uw overige gezinsleden – waaronder uw echtgenote – op een afstand bleven staan (gehoor CGVS E.(...) p. 5-6). Voorts verklaarde u dat jullie, nadat de Albanese tolk u had uitgescholden, direct vertrokken zijn naar Servië. U zou nergens anders meer klacht gaan indienen zijn uit schrik (gehoor CGVS I p. 10). Ook uw schoondochter verklaarde dat jullie nergens anders klacht zijn gaan indienen. Zij verklaarde eveneens dat u hen niet meer alleen gelaten hebt na het incident met de tolk (gehoor CGVS II schoondochter F.(...) p. 7). Uw zoon E.(...) daarentegen beweerde dat u na het incident met de tolk nog bent weggegaan om ergens anders klacht te gaan indienen (gehoor CGVS II zoon E.(...), p. 6).

Gelet op bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw familieleden kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend hebben tijdens uw tweedaagse verblijf in Kosovo. Dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident blijkt tevens uit de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo, sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, werden reeds geruime tijd geen belangrijke grootschalige etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid.

In het licht van deze informatie is het weinig aannemelijk dat u en uw familie in de zomer van 2009 het slachtoffer zouden zijn geworden van een aanval waarbij u en uw familieleden door enkele Albanezen zwaar aangepakt werden.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele problemen met de Albanezen geen of onvoldoende beroep kon, of in geval van terugkeer zou kunnen, doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Kosovo. U verklaarde immers dat u slechts tegen één Albanese tolk uw verhaal heeft gedaan en toen die weigerde te vertalen zou u nergens anders klacht zijn gaan indienen omdat u schrik had. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat er aan het door u aangehaalde incident en bijgevolg ook aan deze aangifte geen geloof kan gehecht worden omwille van de tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw familieleden hieromtrent. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met

uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gijlan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Volledigheidshalve kan in verband met Kosovo nog worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal wel aantoonde dat heel wat Roma zich, net als in Servië, ook in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Echter, deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is, gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft ook Kosovo een antidiscriminatiewet die discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische inwoners in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Uit uw voorgelegd Servische nationaliteitsattest dd. 28 maart 2008 blijkt bovendien dat u eveneens de Servische nationaliteit bezit. Uw vrees dient bijgevolg ook ten aanzien van Servië beoordeeld worden. U verklaarde in Servië twintig dagen onder een brug te hebben gewoond. Servische jongeren zouden een tweetal keer benzineflessen naar jullie gegoooid hebben. Voorts zou u Servië verlaten hebben omdat jullie daar geen plaats hadden om te wonen en de Serviërs jullie niet wilden in Servië

(gehoor CGVS II p. 6-7). Wat betreft uw problemen met de Servische jongeren dient vooreerst te worden opgemerkt dat zowel uw zoon E.(...) als uw schoondochter F.(...) (gehoor CGVS II zoon E.(...) p. 8-9; gehoor CGVS II schoondochter F.(...) p.9) beiden verklaarden omwille van de moeilijke levensomstandigheden Servië te hebben verlaten en daarnaast nooit enig probleem te hebben gekend in Servië, waardoor er ernstig getwijfeld dient te worden aan de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen. Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt dat, indien u daadwerkelijk zou zijn lastiggevalen door Servische jongeren, u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een herhaling of een escalatie ervan in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Zo verklaarde u zelf dat de politie ter plaatse kwam en de jongeren daar wegjaagde (gehoor CGVS II p. 6-7). Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia".

Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Wat betreft uw verklaring dat u in Servië geen woning had en de Serviërs de Roma niet willen in Servië (gehoor CGVS II, p. 6-7.), dient vastgesteld te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid -

concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevindt zich evenwel niet in dit geval. U beschikt immers over een Servisch nationaliteitsattest, uw echtgenote beschikt over een geldig Servisch paspoort en volgens uw verklaringen was u eveneens in het bezit van een geldig Servisch paspoort (gehoor CGVS II, p. 2 ; gehoor CGVS II echtgenote, p. 2).

De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Wat betreft het feit dat u astma heeft en u diabeticus bent – hetgeen u staaft met medische attesten - dient te worden opgemerkt dat gezondheidsproblemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten tot de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw Servisch nationaliteitsbewijs, uw geboorteakte, uw vervallen Joegoslavische paspoort en uw Servische identiteitskaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan waar in deze beslissing niet wordt aan getwijfeld. Wat betreft de door u neergelegde aanvraag mbt het eigendomsrecht van een eigendom in Obilic dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage in uw administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat deze aanvraag op 30 april 2005 werd ingewilligd en op 7 mei 2008 werd bevestigd.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw echtgenote A.(...) D.(...) uw zoon A.(...) E.(...) (O.V. 6.399.413) en uw schoondochter I.(...) F.(...) (O.V. 6.407.607) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servisch nationaliteitsbewijs, uw geboorteakte en uw paspoort bevestigen enkel uw identiteit en afkomst maar die staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Fekija ISAINOVIC:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin afkomstig uit Belgrado en bezit u de Servische nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met A.(...) E.(...) (O.V. 6.399.413). Samen hebben jullie één zoon, R.(...). U bent geboren en opgegroeid in Servië. Op een dag leerde u in Belgrado uw huidige partner kennen. Na een korte ontmoeting zijn jullie onmiddellijk traditioneel gehuwd. Uw partner is geboren in Kosovo. Toen u hem leerde kennen was hij onderweg naar Kosovo. Na jullie huwelijk volgde u hem en zijn familieleden naar Kosovo. Daar aangekomen bleek de ouderlijke woonst van uw partner vernield te zijn. Jullie kregen hierop hulp van mensen die jullie eten en een tent gaven in een plaats te Plementin. De eerste nacht in Kosovo verliep rustig. De tweede nacht werden u, uw partner, zijn ouders en zijn zus aangevallen door gewapende Albanezen die jullie sloegen. Jullie vluchtten allen

samen naar het station in Obilic. Daar aangekomen stapte uw schoonvader naar een hulpverlener die vergezeld was van een Albanese tolk. De Albanese tolk schold uw schoonvader uit en bedreigde hem. Jullie vertrokken onmiddellijk naar Belgrado, waar jullie nog een week hebben verbleven in een zelfgebouwde barak. Jullie kenden geen problemen in Servië doch omwille van de slechte levensomstandigheden besloten jullie Servië te verlaten. In augustus 2009 verliet u Servië. Op 12 augustus 2009 kwam u in België aan, alwaar u dezelfde dag nog asiel heeft aangevraagd. U bent in het bezit van een Servisch nationaliteitsbewijs uitgereikt op 14 december 2007 en een geboorteakte uitgereikt op 26 juni 2008 en een Servische identiteitskaart uitgereikt op 23 december 2005.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo gaf u aan Servië, land waarvan u de nationaliteit bezit, te hebben verlaten omwille van de algemene levensomstandigheden voor Roma in uw land van herkomst. U verklaarde dat u geen mogelijkheden had om te leven in Servië, geen plaats om te wonen. U hebt in Servië nooit problemen met de autoriteiten gehad (CGVS, II, p. 9). U beweerde dat uw vader voor uw huwelijk geprobeerd had om sociale steun te krijgen, dit zou geweigerd zijn. U kon hier echter geen verdere details over geven. Na uw huwelijk zouden jullie dit niet meer geprobeerd hebben omdat jullie bang waren en geen tijd hadden. U kon deze vrees echter niet concretiseren (CGVS II, p. 8-9). Wat de algemene situatie van de Roma in Servië betreft, blijkt uit de beschikbare informatie dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht.

Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië.

De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voor wat Kosovo betreft, land waarvan uw partner afkomstig is, blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw schoonvader F.(...) A.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u, samen met uw gezin, Kosovo in 1999 te hebben verlaten omwille van het uitbreken van het gewapende conflict. Toen jullie tien jaar later terugkeerden naar Kosovo, met de bedoeling daar

een nieuw leven op te bouwen, zouden jullie de tweede nacht van jullie verblijf in een tentenkamp in Plemetin aangevallen zijn door onbekende etnische Albanezen. Toen u klacht wou indienen werd u uitgescholden door een Albanese tolk waarop u Kosovo een tweede keer verliet. De geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident wordt echter ondermijnd door een aantal discrepanties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw overige familieleden, m.n. uw echtgenote A.(...) D.(...), uw zoon A.(...) E.(...) en uw schoondochter I.(...) F.(...). Zo verklaarde u, dat de Albanezen, die binnenvielen in de tent, u bewusteloos sloegen. Uw echtgenote slaagde erin te vluchten en u bleef bewusteloos achter in de tent (gehoor CGVS II p. 3). Uw zoon E.(...) verklaarde echter dat, nadat de Albanezen de tent hadden verlaten, jullie allen samen – m.n. u, uw echtgenote, uw dochter, uw zoon en zijn echtgenote – zijn weggevlucht uit de tent (gehoor CGVS II E.(...) p. 5). Voorts legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het aantal Albanezen die de tent binnenvielen. Zo verklaarde u eerst dat u maar drie personen heeft gezien die u aanvielen. De Albanezen waren in groep en buiten stonden er nog (gehoor CGVS I p. 9). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat er zeker vier personen u belaagd hebben. Mogelijks meer maar aangezien er geen elektriciteit was heeft u het niet goed kunnen zien (gehoor CGVS II p. 3). Uw zoon beweerde dat er drie Albanezen de tent zijn binnengekomen (gehoor CGVS II zoon E.(...) p. 5). Uw schoondochter stelde eerst dat er drie personen de tent waren binnengekomen, maar wijzigde direct haar verklaringen en verklaarde daarna meermaals dat er tien Albanezen de tent zijn binnengedrongen (gehoor CGVS II schoondochter F.(...) p. 4). Voorts zei u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u klacht ging indienen bij een zwarte Amerikaan die vergezeld was van een Albanese tolk (gehoor CGVS I p. 10). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u klacht ging indienen bij personen van Eulex. U verklaarde dat u hun nationaliteit niet wist maar dat het mogelijks Fransmannen waren. Nadat u gevraagd werd deze personen te beschrijven verklaarde u dat het twee mannen waren, allebei blank (gehoor CGVS II p. 4-5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid wijzigde u opnieuw uw verklaringen en verklaarde u plots dat de personen waarbij u klacht ging indienen, vier personen waren in een jeep. De twee personen vooraan in de wagen waren blank, achteraan zat een blanke en een zwarte persoon (gehoor CGVS II p. 5). Uw echtgenote daarentegen verklaarde tijdens haar eerste gehoor dat de enige agenten die jullie ontmoet hebben Albanezen waren (gehoor CGVS I echtgenote p. 6-7). Tijdens haar tweede gehoor verklaarde ze dat er aan het station drie politieagenten stonden, die een Albanese tolk ter beschikking hadden. Jullie zouden over jullie problemen hebben verteld waarop de tolk op haar hoofd en op het hoofd van uw schoondochter sloeg. Zij kon zich niet herinneren of de agenten met de auto, met de fiets of te voet waren (gehoor CGVS II echtgenote p. 3). Uw zoon E.(...) gaf nog een andere verklaring. Hij verklaarde dat er een hulpverlener op straat liep met een tolk naast zich. U zou ernaartoe zijn gestapt terwijl uw overige gezinsleden – waaronder uw echtgenote – op een afstand bleven staan (gehoor CGVS E.(...) p. 5-6). Voorts verklaarde u dat jullie, nadat de Albanese tolk u had uitgescholden, direct vertrokken zijn naar Servië. U zou nergens anders meer klacht gaan indienen zijn uit schrik (gehoor CGVS I p. 10). Ook uw schoondochter verklaarde dat jullie nergens anders klacht zijn gaan indienen. Zij verklaarde eveneens dat u hen niet meer alleen gelaten hebt na het incident met de tolk (gehoor CGVS II schoondochter F.(...) p. 7). Uw zoon E.(...) daarentegen beweerde dat u na het incident met de tolk nog bent weggegaan om ergens anders klacht te gaan indienen (gehoor CGVS II zoon E.(...), p. 6).

Gelet op bovenstaande flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw familieleden kan geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u zou hebben gekend hebben tijdens uw tweedaagse verblijf in Kosovo. Dat er ernstig dient getwijfeld te worden aan de geloofwaardigheid van het door u beweerde incident blijkt tevens uit de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo, sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en ook na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo, werden reeds geruime tijd geen belangrijke grootschalige etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid.

In het licht van deze informatie is het weinig aannemelijk dat u en uw familie in de zomer van 2009 het slachtoffer zouden zijn geworden van een aanval waarbij u en uw familieleden door enkele Albanezen zwaar aangepakt werden.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor eventuele problemen met de Albanezen geen of onvoldoende beroep kon, of in geval van terugkeer zou kunnen, doen op de bescherming van de lokale en/of hogere autoriteiten in Kosovo. U verklaarde immers dat u slechts tegen één Albanese tolk uw verhaal heeft gedaan en toen die weigerde te vertalen zou u nergens anders klacht zijn gaan indienen omdat u schrik had. Hierboven werd echter reeds vastgesteld dat er aan het door u aangehaalde incident en bijgevolg ook aan deze aangifte geen geloof kan gehecht worden omwille van de tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw familieleden hieromtrent. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Volledigheidshalve kan in verband met Kosovo nog worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal wel aantoonde dat heel wat Roma zich, net als in Servië, ook in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Echter, deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is, gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft ook Kosovo een antidiscriminatiewet die discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd

aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo* d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan respectievelijk alle Kosovaarse en Servische inwoners in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen enkel uw identiteit en afkomst, maar die staan niet ter discussie.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvragen van uw schoonouders A.(...) F.(...) en A.(...) D.(...) (O.V. 6.318.859) en uw partner A.(...) E.(...) (O.V. 6.399.413) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers in fine vragen om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijzen verzoekers naar een recent rapport van Amnesty International van september 2010 over de situatie van minderheidsgroepen bij terugkeer naar Kosovo. Uit dit rapport blijkt volgens verzoekers dat de minderheidsgroepen (Roma, Ashkali, Egyptenaren en Serviërs) bij gedwongen terugkeer een risico lopen op vervolging, ernstige schade of feitelijke of juridische staatloosheid. Gedwongen terugkeer van leden van deze minderheidsgroepen houdt volgens Amnesty International een schending in van het non-refoulementbeginsel. Daarom raadt Amnesty International in genoemd rapport gedwongen terugkeer af. Verzoekers vervolgen dat Serviërs, Albanezen en Roma serieuze belemmeringen kennen op hun vrij verkeer en het uitoefenen van fundamentele mensenrechten, waaronder grote discriminaties in de gemeenschap en op administratief vlak zodat zij hun politieke, sociale en economische rechten niet kunnen laten gelden. Bovendien maken rapporten melding van bedreigingen en geweld tegen deze minderheidsgroepen, aldus verzoekers. Door discriminatie van onder andere Roma in de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en onderwijs bestaat er voor deze groep een grotere kans op armoede en sociale uitsluiting na hun terugkeer.

Bovendien ondervinden ze moeilijkheden om identiteitsbewijzen en andere belangrijke documenten te verkrijgen waardoor het risico op staatloosheid stijgt. Ook is de kwaliteit van het onderwijs slecht met als gevolg dat 3 op 4 kinderen stopt met school na hun terugkeer, en zijn medicijnen en medische behandelingen vaak niet beschikbaar of onbetaalbaar. Verder wijzen verzoekers op de aanhoudende instabiliteit in Kosovo en halen zij ter staving van hun betoog diverse rapporten aan waarin melding wordt gemaakt van verschillende incidenten waarbij doden of gewonden vielen en waarin wordt gesteld dat gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo moet worden vermeden omdat de re-integratie van terugkeerders in de praktijk moeizaam verloopt. Ook Unicef wijst op de problematische integratie, in het bijzonder deze van kinderen. Tot slot blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines dat aanvallen op de Roma gemeenschap en individuen zelden worden aangegeven bij de autoriteiten omdat Roma ervan overtuigd zijn dat er geen actie zal worden ondernomen of omdat zij represailles vrezen van hun belagers.

Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen verwijt onvoldoende bescherming te hebben gezocht bij de plaatselijke autoriteiten, betogen verzoekers dat het feit dat zij een beroep deden op de interne veiligheidsdiensten en officiële instanties een goed teken is, vermits in vele gevallen geen beroep wordt gedaan op de autoriteiten uit een wantrouwen ten aanzien van deze instanties en een vrees dat hun klachten niet serieus zullen worden genomen. Verzoekers voeren aan dat hen niet kan verweten worden dat de autoriteiten niets ondernamen. Daarenboven stellen zij zich kwetsbaar op door een klacht in te dienen en vrezen zij represailles. Voorts vinden verzoekers het bevreemdend dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds op basis van algemene rapporten stelt dat hun klachten wel serieus zouden worden genomen, doch anderzijds de eerste is om vast te stellen dat een asielzoeker *“slechts naar algemene rapporten verwijst zonder deze toe te passen op de concrete situatie”*. Tevens vinden verzoekers het bevreemdend dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar incidenten waarbij KP, KFOR en EULEX moesten tussenkomen omdat er inter-etnisch geweld was om aan te tonen dat de autoriteiten hun werk goed doen. Dit toont volgens verzoekers hoogstens aan dat de autoriteiten inderdaad bij geweld tussenkomen en dit trachten op te lossen, doch geenszins dat ze klachten serieus nemen en preventief optreden. Integendeel, dit toont eerder aan dat er pas wordt opgetreden wanneer het geweld de spuigaten uitloopt, aldus nog verzoekers. Dat de aanwezige plaatselijke en internationale autoriteiten voldoende bescherming bieden is dus slechts een interpretatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die wordt tegengesproken door de in het verzoekschrift genoemde rapporten. Verzoekers vervolgen dat hun situatie bovendien geen geïsoleerd geval is en zij verwijzen in dit verband naar het *“U.S. State Department Report on Human Rights Practices 2008, Serbia”* van 25 februari 2009 en *“The Human Rights Watch, World Report 2009: Serbia, covering events in 2008”* van januari 2009, waaruit blijkt dat Roma een kwetsbare minderheid blijven, verbaal en fysiek worden aangevallen door gewone burgers en politie, en worden onderworpen aan sociale discriminaties.

Tot slot voeren verzoekers aan dat de uitvoering van de beslissingen een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Hen terugsturen naar Kosovo of Servië zou volgens verzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken aangezien ze daar niet over een woning beschikken, geen werk hebben, twee kleine kinderen hebben en de integratie van terugkeerders naar Kosovo of Servië zeer moeizaam verloopt, zoals blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde rapporten. Tevens menen zij dat, wanneer zij worden teruggestuurd naar Kosovo of Servië, dit een schending zou uitmaken van de artikelen 19 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) omdat een terugkeer een leven op straat, onder een brug of in een barak tot gevolg zou hebben en dit onmogelijk als een toereikende levensstandaard kan beschouwd worden voor de ontwikkeling van hun kinderen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen niet duidelijk naar welk land zij zullen worden teruggestuurd aangezien deze gemotiveerd zijn ten aanzien van zowel Servië als Kosovo, wat het voor hen extreem moeilijk maakt om zich op een degelijke manier te verdedigen waardoor hun rechten van verdediging geschonden zijn, aldus nog verzoekers.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo”* van Amnesty International van september 2010 en het rapport *“Kosovo. Rights Displaced. Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo”* van Human Rights Watch van oktober 2010.

3.2. Vooreerst is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissingen niet werden genomen op basis van dit artikel maar wel

op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoekers de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in beslissingen die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist derhalve juridische grondslag.

3.3. Verder stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 januari 2011 (CG nr. 0915428 en 0915235), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De Raad stelt vast dat verzoekers de overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen -namelijk dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekers en hun familieleden dermate behept zijn met flagrante tegenstrijdigheden omtrent de problemen die ze zouden hebben gekend tijdens hun tweedaagse verblijf in Kosovo alsook betreffende de redenen die de aanleiding zouden zijn geweest tot hun vertrek uit Servië, dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten zoals deze door hen naar voren werden gebracht- niet betwisten en niet de minste poging ondernemen om deze vaststellingen ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De uitgebreide motivering dienaangaande blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

3.5.1. De ongeloofwaardigheid van verzoekers hun voorgehouden problemen wordt andermaal bevestigd door de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt immers dat de algemene veiligheidssituatie van Roma in zowel Kosovo als Servië wel degelijk objectief verbeterd is, alsook dat er voldoende beschermingsmogelijkheden aanwezig zijn en dat zowel de Kosovaarse als de Servische autoriteiten actief stappen ondernemen om de socio-economische positie van Roma in zowel Kosovo als Servië te verbeteren en hun integratie te bevorderen.

3.5.2. Wat betreft het rapport van Amnesty International van september 2010 waaraan gerefereerd wordt, alsook de diverse overige rapporten waarnaar in voorliggend verzoekschrift wordt verwezen, moet worden benadrukt dat deze informatie, om verschillende redenen, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissingen of de gevolgtrekking die de commissaris-generaal eraan verbonden heeft. Indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, is deze algemene situatie niet van die aard om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR (waar het geciteerde rapport van Amnesty International overigens naar verwijst) die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Daar waar het door

verzoekers aangehaalde rapport van Amnesty International refereert aan de algemene veiligheidssituatie en de beperkte bewegingsvrijheid in hoofde van etnische minderheden waaronder RAE in Kosovo, moet worden vastgesteld dat deze vaststellingen algemeen van aard zijn en zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegespitst op het individuele dossier waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd. De Raad stelt vast dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen ter plaatse, waaronder de in Kosovo aanwezige internationale organisaties zoals de OVSE, UNHCR, EULEX en ICO, plaatselijke vertegenwoordigers van NGO's en 'community leaders' van Roma, Ashkali en Egyptenaren. Gelet op de veelheid van bronnen waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich heeft gebaseerd en die eensluidend zijn wat betreft de situatie van Roma in Kosovo, concludeert de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden kon besluiten dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van hoger vermeld artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie voor etnische minderheden in Kosovo, waaronder ook Roma, gedurende de laatste jaren aanzienlijk verbeterd is en er hoe dan ook niet kan worden gesproken van veralgemeend geweld ten aanzien van minderheidsgroepen in Kosovo, dat de in Kosovo aanwezig (internationale) autoriteiten desgevallend voorzien in afdoende beroeps- en beschermingsmogelijkheden, zonder onderscheid naar etnie en dat, in tegenstelling tot wat verzoekers in voorliggend verzoekschrift beweren, het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de Kosovo Police over het algemeen goed is en de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de Kosovo Police en de Kosovo Force. Uit de toegevoegde informatie blijkt ook nog dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie doch wel op integratie van de Roma-minderheid in het politieke, sociale en economische leven. Er worden gestaag diverse maatregelen op touw gezet (grondwet, antidiscriminatiwet, strategisch integratieplan) om bevordering op het vlak van politieke participatie, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, tewerkstelling, sociale zekerheid, gelijke rechten, registratie te realiseren. Hoewel dit een werk van lange adem is dat overigens beïnvloed wordt door tal van factoren die het loutere etnische aspect overstijgen (cf. algemene economische malaise, culturele tradities), worden er niettemin concrete resultaten geboekt. Uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, kan bijgevolg niet worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Kosovo, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen. Er zijn tenslotte geen gegevens voorhanden dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voor zover hoger genoemd rapport van Amnesty International nog bezwaren of tegenwerpingen formuleert met betrekking tot een eventuele gedwongen terugkeer van RAE naar Kosovo, merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Aangaande de opgeworpen schending van het non-refoulementbeginsel, benadrukt de Raad dat artikel 33 van het Verdrag van Genève (non-refoulement) een verbod tot uitzetting inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoekers zijn niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hen van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 24 mei 2004, nr. 131.649; RvS 28 april 2004, nr. 130.753; RvS 5 maart 2004, nr. 128.896; Beschikking RvS 24 september 2007, nr. 1.311).

In de mate verzoekers het Commissariaat-generaal verwijten zich enerzijds zelf te beroepen op algemene rapporten doch anderzijds de eerste te zijn om vast te stellen dat een asielzoeker "*slechts naar algemene rapporten verwijst zonder deze toe te passen op de concrete situatie*", benadrukt de Raad dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is en deze vrees dan ook steeds dient getoetst te worden aan objectieve vaststellingen. Het is dan ook logisch en wenselijk dat de beoordelende overheid objectieve elementen, zoals gegevens omtrent de realiteit in het land van herkomst, bij de beoordeling van de asielaanvraag betreft. De algemene rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen steunt bij het nemen van de bestreden beslissingen beschrijven weliswaar een toestand in een bepaald land, in casu Kosovo en Servië, doch het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, tenzij hij natuurlijk aantoonst dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om zich een beeld te vormen van de algemene toestand onjuist is, wat verzoekers in casu nalaten te doen.

3.5.3. Wat betreft de algemene situatie in Servië, verzoeksters land van herkomst, stelt de Raad vast dat, zoals blijkt uit de lezing van de bestreden beslissingen, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede, doch terecht wordt geconcludeerd dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de autoriteiten in Servië deze discriminatie in toenemende mate erkennen en bijgestaan door de internationale gemeenschap voor dit complexe probleem een oplossing trachten te vinden en maatregelen te nemen zodat de algemene situatie voor de Roma in Servië op zich aldus geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie en de situatie evenmin van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt te dezen dat discriminatie slechts vervolging uitmaakt in de zin van het vluchtelingenverdrag wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast. In casu maken verzoekers geen gewag van dergelijke problemen. Immers, zoals terecht wordt besloten in de bestreden beslissingen, leggen verzoekers en hun familieleden dermate flagrante tegenstrijdigheden af omtrent de redenen die de aanleiding zouden zijn geweest tot hun vertrek uit Servië dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Daarenboven maken zij niet aannemelijk dat, indien zij daadwerkelijk zouden zijn lastiggevallen door Servische jongeren, zoals verzoekers vader beweert, zij voor deze problemen geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een herhaling of een escalatie ervan in geval van terugkeer naar Servië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in het algemeen geboden wordt wanneer in casu de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging treft onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de “SRB Servië, Situatie van Roma in Servië” van 19 januari 2010, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat *“Er (...) geen sprake (is) van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen van de zijde van de Servische autoriteiten. De autoriteiten van Servië erkennen de Roma als een nationale minderheid en discriminatie van Roma is illegaal. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Wel hebben Roma te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen. Hoewel Roma in enkele gevallen het mikpunt van politiegeweld, van verbale en fysieke pesterijen door gewone burgers en van sociale discriminatie blijven en soms niet de volledige bescherming van de wet krijgen, zijn de autoriteiten bereid om voldoende bescherming te bieden aan Roma. Bovendien is er volledige bewegingsvrijheid binnen Servië en Roma kunnen zich in geval van individuele moeilijkheden zonder problemen in een ander deel van Servië hervestigen waar ze niet zullen worden geconfronteerd met moeilijkheden.”* (p. 10). Overigens verklaarden verzoekers uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten (gehoor II verzoeker, p. 8 en gehoor II verzoekster, p. 9). De door verzoekers geciteerde algemene rapporten en vaststellingen van mensenrechtenorganisaties vermogen geenszins aan te tonen dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daaruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.6. In de mate verzoekers zich beroepen op de schending van het IVRK, wijst de Raad erop dat artikel 19 van dit Verdrag de verplichting oplegt aan de Staat om kinderen te beschermen tegen elke vorm van mishandeling door ouders of door andere personen die verantwoordelijkheid dragen voor de zorg voor het kind, en om in verband hiermee preventievemaatregelen te nemen en behandelingsprogramma's op te zetten. Artikel 27 voorziet in het recht van kinderen om een passende levensstandaard te genieten, de primaire verantwoordelijkheid van de ouders hiervoor, en de plicht van de Staat om er voor te zorgen

dat deze verantwoordelijkheid kan opgenomen worden en ook opgenomen wordt, zonodig door het innen van onderhoudsgeld.

Daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden noch ertoe strekken de in het Verdrag opgesomde rechten aan verzoekers kinderen te ontfangen. De schending van het Kinderrechtenverdrag kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen.

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst te dezen naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.5.1. tot punt 3.5.3., op grond van welke overwegingen wordt besloten dat uit het geheel van de gegevens dat voorhanden is, niet kan worden afgeleid dat er ernstige aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat verzoekers een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Kosovo, noch dat zij zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of willen stellen, er evenmin gegevens voorhanden zijn dat de situatie in Kosovo van dien aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, en ook de algemene situatie voor de Roma in Servië niet van die aard is dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.8. In zoverre verzoekers nog menen dat hun rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS